

Стратегически християнски служби представят
Ребилдърс Институт за Духовно воюване
със специалния ни гост – Том Маршал, новозеландски автор и държавник
С години на доказан опит в духовното воюване Том ни донася
дълбоки истини в тази важна област на служение.
Нека сега да се присъединим с Том, партньор на Ребилдърс Институт.

Святи Душе, ние те молим, който Си най-добрия учител във вселената да бъдеш с нас тази сутрин. Господи, имаш за нас много неща, и знам, че даде много откровения през изминалите дни. Вярвайте ми, Господ има да ви научи на още неща. Молим се Ти да отвориш сърцата ни, така че истината Ти да прониква вътре. Изправлям се срещу тези братя и сестри, Господи, за които знам, че човешките престъпления и човешката мъдрост нямат никаква стойност. Молим те да напишеш на сърцата ни уроците, които трябва да знаем. В името на Исус те молим. Амин.

Едно нещо смуцава сърцето ми, нека да ви попитам преди да продължим. Тази сутрин ще се изправите ли всички, които сте под 45 годишна възраст. Забравете за дамите, които не се изправят. Ще ви кажа защо направих това. Мисля, че идва криза в нашето общество, приблизително след двадесет години. След двадесет години. Касае се за това, че контролът в нашето общество е като цяло в хората между 45 и 65 г. Корпоративни ръководители, главни политици, издатели на вестници, влиятелни хора – като цяло те са между 45 и 65 годишна възраст. Не мисля, че има много голяма възможност настоящия ход да се измени. След като сте достигнали тази възраст, вие вече сте улегнали. Както и да е, ако отидете днес в църква, без да броите тази сутрин, ще видите между 75% и 95% от събранията да се изправят. Опитайте го. Между 75 и 95% църквите се състоят от хора между 20 и 45 годишна възраст или от напреднали тинейджъри. Мисля, че има специално слово от Бога за това, знаете ли защо? Защото след двадесет години хората, които сега държат контрола ще са си отишли. Казах това веднъж пред едно събрание – след двадесет години аз самият ще съм остарял. Чуйте ме: след двадесет години вие или вашите връстници ще определяте нещата във вашата страна. След двадесет години вие, или хората до вас, ще бъдат в контрол. Бог отправя предизвикателство към хора, които са тук. Наблягам това, за което Денис говори, и което и аз ви казвам. Ако сте се устремили към цел, може да ви отнеме двадесет години да я достигнете, или тридесет години, или петдесет години, или децата и внуците ви да може да я достигнат. Има две неща, които водят църквите: едното е голямото видение, което е дългосрочната цел. Трябва да сме тук за дългата отсечка от време. Днес живеем в много лошо общество. Начинът на мислене е ако може да се стигне до ден, два, три напред, и не се мисли по-нататък. Това е единият аспект, и ние трябва да го оставим настрана. Но пребройте след около двадесет години, това е една от целите, които преследваме.

Отворете, ако обичате, Книгата на Колосяни. Ако ви даваме библиография на книги за християнски мироглед, сложете тази най-отгоре. Ако искате християнски мироглед, търсете в Колосяни.

Колосяни 1:15-20

В Него, Който е образ на невидимия Бог, първороден преди всяко създание;

Понеже чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти, всичко чрез Него бе създадено;

и Той е преди всичко, и всичко чрез Него се сплотява.

И глава на тялото, то ест, на църквата, е Той, който е началникът, първороден от мъртвите, за да има първенство във всичко.

Защото Отец благоволи да всели в Него свършената пълнота, и чрез Него да примири всичко със Себе Си, и земните и небесните, като въдвори мир чрез Него с кръвта, пролята на Неговия кръст.

Наблягам върху “всичко”. Какво остава извън “всичко създадено” – отговор: нищо. Какво остава извън “всичко изкупено” – отговор: нищо. Изкуплението възстановява създанието. Кръвта трябва да стигне най-далече, след като е пролята. Приемете, че тя отива по-надалеч от това да управлява живота на хора или дори и отношенията между хората. Всички сътворени неща включват тези: първо, те включват реалността, структурирана в две измерения: две измерения, които са реални. Едното е измерението на духа, другото е на материята. Знаем, че има сътворени същества, които са святи духовни същества – ангелите, архангелите, серафимите, херувимите. Те са добрите. Демоните и нечистите духове – те са лошите. Духовни същества, те обитават областта на духа. Знаем, че има други същества, които Бог сътвори: животните, насекомите, цветята, дърветата, които обитават само областта на материята, флората и фауната. Човекът е единственото същество, което Бог направи, което обитава едновременно измерението на материята и измерението на духа. В тялото си сте отворени към елементите на материята. Същите елементи, от които се състои тялото ви, са в света около вас. Но вие също сте въплътени духове. Вие сте въплътени духове, и живеете в това. Вие нямате два вида живот. Имате само един живот, и това е духа. Яков казва, че тялото отделено от духа е мъртво. Ще ви дам пример за това. Спомняте ли си времето, последния път, когато говорихте на някой, и изведнъж сте откликнали, били сте съживени или нещо подобно. Как се чувствахте след това? Чувствахте се жив, в окрилен, въодушевен, духът ви е бил докоснат. Ние сме духовни същества и преживяваме духовни неща. Да ходим в Духа не е нещо мистично, непознато, скрито за другите неща, вие го живеете всеки ден. Спомняте ли си последния път, когато говорехте с някой, където имаше като невидима стъклена преграда между вас - противникови позиции, рани, аргументи, пр. Как се чувствахте след това? Чувствахте се отегчен, сух, обезсърчен, достигнали сте до дух, но не сте го намерили. Ние сме духовни същества и живеем в духа. Нека ви питам нещо: ако

докосваме човешки дух се получава взрив като този. А какво става, когато докосваме Божия Дух? Той кара кръвта ви да завира. Това е вечен живот. Ние сме духовни същества и духовната област засяга всичко, с което се занимаваме.

Творението включва структурите на реалността, за които говорихме. Но то включва също и още нещо: човешките творения. Бог, който е несътворения Творец, направи човека, който да бъде сътворен творец. Човек твори обществата, твори здания, твори бизнес, технологии, той твори, и това се включва към всичко сътворено. В Римляни се говори за цялото творение как въздиша и се измъчва. Не става въпрос само за естественото творение, но и за човешките творения, и те се измъчват, те въздишат. Чувате тяхното въздишане всеки път, когато отворите вестник, или пускате телевизора – чувате болка, въздишки. То е подчинено на поквара. Но то също очаква славната свобода на Божиите деца. Защото Бог е примирил чрез Христос ВСИЧКО със Себе си.

Искам да се върна отново към Битие 4 глава. Простете ми, Битие 1 глава, стих 28. Това е, което се нарича понякога Мандатът на творението или Мандатът на господство. Това е настойничеството, което Бог даде на човека над сътворения ред.

И Бог ги благослови. И рече им Бог: Плодете се и се размножавайте, напълнете земята и обладайте я, и владейте над морските риби, над въздушните птици и над всяко живо същество, което се движи по земята.

Мандатът на господство има два компонента. Първият е: “плодете се”. Това започна да се изпълнява с началото на човешкото семейство. Човешкото семейство е Божествено направено. Бих желал християните да придобиват много повече увереност от това. Човешкото семейство е Божествен дизайн. Не е просто биологическа нужда, но Божествен дизайн. И понеже е такъв, то няма само капацитета да успее, но да успее брилянтно. Разбирате ли, Бог иска вашите бракове, вашите семейства да имат брилянтен успех. Изопаченият начин да се гледа на семейството, е да се мисли, че Бог може да вземе двама егоцентрични, себелюбиви човека, да ги събере да живеят заедно, да се обичат, да се грижат един за друг 20, 30, 40, 50 години и повече, да прекарват живота си, като втъкават корена на себето в себелюбивите си деца, и цялото нещо да се държи заедно. Всичко ще експлодира след три месеца, нали?

Вторият компонент на Мандата за господство е управлението. И това започна да се изпълнява с основаването на човешкия град. За това ще говоря тази сутрин. Говорихме за духовно воюване в лично, индивидуално измерение. Аз ще ви говоря за духовно воюване в корпоративно измерение. Битие 4:17. Първото нещо, което Каин направи, след като бе изгонен от Господното присъствие, бе да направи град. И градът в Писанията е постоянен символ на човешките творения – общества, човешките технологии, бизнес, управление. Градът. Ако си помислите каква голяма част от Писанията се гради около градове – Содом, Гомор, Тир, Сидон, Рим, Дамаск, Ерусалим, Самария – градове, градове, градове. Градът в Стария завет е същият

символ, за който Павел говори в Новия завет като началства и власти, престоли, господства, управници. Това е постоянен символ, който се появява навсякъде в Писанията.

Градът представлява човешките корпоративни творения. Когато градът се строи, първото нещо, което се случва, е че на него му се дава име. Когато градът получи име, той развива характерен облик, персоналност. Ниневия означава “кървавия град”. Тир означава “радостния град”. Сидон е “тайните на магиите”. Вавилон – “майка на блудниците”, Ерусалим – “Ариил, Лъвът на Бога”. За какво говорим: че градът има идентичност. Когато един град се създава, нещо излиза от индивидите и става същество. На макро ниво градът представлява нацията. Първите нации бяха градове-държави. На макро ниво градът представлява бизнеса, колежа, дори семейството понякога. Корпоративната единица на човешките творения – църквата – е град. Важно е да разберем, че когато се създава град, от корпоративния дух се ражда същество. Дойдох до тази идея за пръв път преди няколко години, когато имаше един баптистки служител от Лондон на мястото, където живеем Нова Зеландия. Той се беше изтощил в духа, и беше в почивка. Оpozнахме се с този скъп брат много добре. И времето, което прекара в Нова Зеландия беше време на изцеление. Винаги си спомням последната нощ, която прекара с нас, преди да си тръгне за Англия. Говореше за детските си години. Баща му е бил човек, който е отдал цялата си енергия и интерес в изграждането на кариера. Баща му бе достигнал да бъде Председател на Борда на Лондонския градски транспорт, но междувременно е разбил семейството си. Пред мен стоеше този брат на около 50 г., който все още беше наранен от начина, по който се е отнасял с тях баща им. Гледах го, докато говореше как си въртеше едно синджирче. Каза ми: “Знаеш ли, Том, това е всичко, което остана от 50 г. времето, прекарано с баща ми. Това е всичко след 50 години.” Помислих си: “Какво ли е Борда на Лондонския градски транспорт? Какво е това нещо, което отнема 50 г. от живота на един човек, съсипва му семейството, и накрая го оставя без нищо. Това не са хората, с които е работил там. Защото тези, които са сега, не са тези, които са били по времето на баща му. Тези, от времето на баща му не са тези, които са били там преди 100 г., не знам дали тогава е имало Борд на Лондонския градски транспорт. Това е град. Има живот в него.

В Писанията градът има идентичност, характерен облик, има корпоративен живот. Той държи хората там, отпечатва им своя облик или им се отразява по някакъв начин. Това е измерението, в което живеем в обществото. Ето защо можем да пеем победоносната песен за Сион, военния марш, който пеем в църквата. Но какво става, когато отиваме на работа в понеделник сутринта? Какво се случва тогава? Пълна промяна. В Писанията се говори много за “високите места”. Когато отиваме в един от градовете ни – кой държи високите места там. Денис говори за различни видове на духовно воюване. Има един пруски генерал от миналия век, който е написал една от най-известните книги за правилата на войната. И той говори за стратегическата рамка. Говори за различни видове война: нападателна, отбранителна, флангова, партизанска война. И всички те имат различни правила. И правилата на защитната война е да разположиш войските си на възвишенията. Питам себе си: кой държи възвишенията? В духа ние държим високите места. Седим на небесни места с Христа Исуса. Да се

върнем в градовете. Кой държи високите места там? Погледнете нагоре към небето. Вижете тези големи небостъргачи. Защо са ги построили да се извисяват толкова нагоре? Те правят духовно твърдение: “Тук ние държим властта. Тук ние имаме влияние. Тук ние управляваме. Тук ние държим високите места.” Ето защо, когато отиваме в град, песента за Сион не звучи толкова мощно, нали? Това е истината. Защото се срещаме с град. В града има власт, има живот.

Това са някои от характеристиките на града.

1. Градът е паднал. Той не е демоничен, но паднал. И поради това, той ще се стреми винаги да е идол. Ще е въввлечен в идолопоклонство. В Исая 47:8 глава се говори за Вавилон, да Вавилон е, която казва: “аз съм, и освен мене няма друга, няма да стоя вдовица, нито ще знам що е да се обезчадя”. Бог казва, че Той е, и няма друг като Него. Градът казва: “Аз съм, и няма друга като мен. Няма да съм вдовица, нито обезчадена”. Идолопоклонството винаги е свързано с града.

Ще ви кажа нещо, което може да ви шокира. Църквата е град, и то със същите характеристики. И църквата, която е град, също е паднала, и стремежът и също е идолопоклоннически. И ако не сте внимателни, ще завършите, като служите на църквата, а не на Господа на църквата. Случва се редовно в църковната история, нали?

Стремежът на града е да бъде винаги крайната власт. Спомням си веднъж преди няколко години как четях една статия в Business Review наречена Набиране на ръководен персонал, за набирането на хора за висши изпълнителни длъжности в големи корпорации. Това, което се казваше, бе, че ако си в списъка, и имаш успешен брак, това е недостатък за теб. Знаете ли защо? Защото градът иска всичко. Мениджърът с успешен брак има разделено време за компанията. Те предпочитат да имат човек, който е разведен, или е неомъжен, защото така разполагат с цялото му време. Това е стремежът на града, да бъде окончателната власт, да бъде бог. И ние сме запознати с това. Какво се получава, когато започвате нова работа? Попадате в различна атмосфера, нали? Различен начин, по който се правят нещата, хората говорят по-различно. Различни системи във и извън хората. Там има корпоративен дух, който съществува само чрез работата си в хората, които са корпоративно същество. И желанието му е да стане все повече независим от тях. В началото хората са го създали, но след известно време той започва да ги формира. Вие сте го забелязали. Той е една от характеристиките на града, на живота в града.

Ако се подчините на този дух, можете да нарушите всичко, като правила, които се грижат за вас. Знаете, че в голяма компания обикновено има хора, които стоят безцелно. Те се мотаят, не свършват никаква прилична работа за деня, обикновено са с цял куп книжа в себе си. Някак си, когато се повишават заплатите, или се извършват промоции в предприятието, те са тези, които получават работата. Не че са били в правилната компания, или са се подмазвали на шефовете си, не е това. Те са се предали на духа на града. Градът ги е пленил. Има и други хора със същите оферти, същата длъжност, които са били старателни, прилежни работници, но когато промоцията идва, хората ги оценяват: “Той е добър човек, добре се справя, но не се

вписва наоколо, не пасва на колектива.” Изведнъж някой, от упоритост, независимост или нещо друго не иска да се подчини на духа на града. Ако не му се подчините или ще ви разруши, или ще се отърве от вас. Всички от вас сте наясно с това на работните си места. Същото е с живота в града. Това ви обгръща.

Има и друго измерение. Еврейската дума за “град” има и друго значение, и второто значение е “наблюдаващият ангел”. Защото зад материалния град има наблюдаващ ангел, и Библията назовава много от тях: Ваал, Дагон, Молох, Ашери - демони-богове, които стоят зад градовете. Това, което се случи при падението беше, трябва да разберете, че изкушението в Едемската градина не бе само случайната среща между Сатана и Ева. Винаги си казваме, че ако Ева беше взела камък и ако го беше цапнала по главата, нямаше да има грях. Има много по-голям замисъл в това. Сценарият на Сатана може би беше следния: първо, да накара човека да съгреша, така човек изгубва духовната си власт над света. Това стана. Второ, да поквари човешката раса, така Бог няма да може да срещне сина си чрез човешката раса. Винаги Божията цел е да бъде част от творението, трябва да разберете това. Винаги Божията цел е била да въплъти Сина си в света, да стане част от сътворения ред, за да го освети. Ето защо съботата е толкова интересна. Но няма да влизам в това. Да поквари човешката раса, за да не може Бог да въплъти Сина си в света. Със сигурност така Бог не може повече да доведе Царството Си на земята, при все, че има силата да го направи, но ако го направи, святостта на Царството Му ще разруши съществуването, което Той обича най-много, човекът, който направи по Свой образ и подобие. Това са нещата, които дяволът направи за да доведе света до това положение. На него му липсва Божествена мъдрост. Денис спомена за това. Знаем, например, че Бог запази семето на жената непокуварено, много интересно, семето на жената, запазено непокуварено. Поколение, след поколение, след поколение, връзка с Адам в неговото непокуварено състояние, запазено, докато стигне до девицата Мария. И тогава става Въплъщението. Ражда се втори безсмъртен, безгрешен човек. Ще ви попитам нещо, разбирате ли, защо Ева беше сътворена от Адам, защо Бог не сътвори Ева като второ, независимо създание. Една от причината е, че ако бе направил така, човешката раса щеше да има повече от една генетична история, и не би могла да има Един Изкупител, който да представя цялата човешка раса. Бог запази семето на жената и Изкупителят дойде, който да се справи с проблема на греха, като се жертва. Павел говори за мъдростта на кръста в Коринтяни 2:8:

Никой от властниците на тоя век не я е познал; защото, ако я бяха разбрали, не биха разпнали Господа на славата.

Нека да се върнем при града. Градът е паднал, бунтовен. В духовния вакуум, който се създаде, след като човекът съгреша, дяволът дойде и установи своите началства и власти. Така че в днешния свят имаме бунт срещу Божията ръка от следните източници:

1. Бунтът на бунтовния човек.

2. Бунтът на бунтовните структури, това е градът. Злото в днешния свят има малко общо със злото на злите хора. Има зло в структурите.
3. Бунтът на Сатана и неговите демонични началства и власти.

И зад структурите на обществото са демоничните началства и власти, които ги държат в бунт. Веднъж след като е установен, градът става все-повече неподатлив на промяна. Трябва да запомните това в отношение към вашата църква, тъй като за нея също се отнася тази характеристика. Тя има вътрешен духовен живот.

В писмата до седемте църкви, в книгата Откровение, когато Христос пише до ангела на църквата, какво ви говори това на вас? Той не се обръща към ангелско същество, нито към пастора на църквата, но към вътрешния духовен живот в църквата, защото църквата също е град. Това е корпоративното измерение на духовния живот, към което трябва да сме част. Това е и една от причините за опустошаващото въздействие на църковното разделение. Защото духа се наранява, изпразва се.

В същност това се случва, когато административно разделяте църква. Спомням си нашата църква в Нова Зеландия, която преди няколко години се раздели на две и ние започнахме втора църква в другия край на града. Църквата, която бе напусната премина през корпоративен болезнен процес. Забелязах това, понеже това съвпадна с времето, когато загубих първата си съпруга, и сам преживявах болка. Когато се огледах, забелязах в църквата същото нещо, през което минавах и аз – шок, носталгия, апатия, отчаяние, загуба на посока. Църквата преживяваше корпоративна болка.

Само след като премина през това, изведнъж се обърна към бъдещето, започна да расте. Защото този вътрешен живот бе ампутиран.

Когато разделиението не е мирно, но е заради конфликт, спор, в духа на църквата се нанасят дълбоки рани, и затова трябва да сме внимателни.

Чуйте ме тези от вас, които са пастори, вие трябва да се грижите за този вътрешен духовен живот. Вярвайте ми, това е корпоративен дух. В нашата църква в Нова Зеландия се молим редовно, не само за църквата, но говорим и към църквата, ние я благославяме в името на Исус. И също си напомним, че тя е слуга, а не Господар, защото ако я оставим, тя ще стане идол за нас. И хората завършват, като служат на църквата, а не църквата да им служи. Срещаме се с рема на реалността, която е малко разбрана, а трябва да се разбира, не само в църквата, но и в обществото. Това е градът. Душата на града, която е паднала.

Дори съм виждал, това наистина може да се случи, градът да се разбунтува срещу своите основатели. Имам един приятел в една европейска страна, който основа преди няколко години мисионерска организация, която драматично повлия върху целия духовен живот на нацията им. Бил съм на конференциите им, където имаше 5000 души

в събранието. И преди три години, мисията, която той създаде, го изгони. Тя се разбунтува срещу своите основатели и се освободи от тях, защото веднъж след като едно нещо се създава, в него има независим живот, който вече не зависи от хората, които са го създали. В началото, неговият характер е пластичен, гъвкав, можете да го формирате. Но след време той уляга и тръгва по своите релси. Ето защо когато една

църква или организация е установила облика си, е много трудно да я промените. Знаете ли защо харизматичното обновление беше причина за разделение на църквата? Защото изведнъж духовният живот, който е ходил в една посока е принуден да върви в друга посока, и той се съпротивлява на тази промяна. Спомням си една църква в Нова Зеландия, която почти стигаше до бунт, когато променяхме вътрешния интериор в църквата, така че хората, които са седели по един начин, сега седяха по друг начин. Интересното нещо беше, че това бе група от хора, които са гъвкави, зрели, с разбиране, индивидите бяха добре. Но църквата бе свикнала по един начин и трудно вървеше по друг начин. Този дух използва хората, засяга ги, променя ги.

В днешното общество светските неща са достигнали пълния си ръст. Днес живеем във времето на мега-града, времето на супер-силата. Нещата са достигнали до пълния си ръст. Днес има огромни градове, мега-градове по света. Огромните градове пленяват хората по стотици хиляди, милиони, за какво? По-добър живот? Съвсем не. Всъщност в някои от тези милионни градове ще намерите много хора да живеят на буницата. Хиляди хора, които живеят на буницето. През целия си живот са там. По-добър живот ли? Не, не, това което ги привлича е градът, градът, животът там.

Градът ще направи всичко, за да оцелее. Играта на града се казва оцеляване. Спомням си преди няколко години гледах телевизионно интервю с премиера на Нова Зеландия. И интервюиращият го попита: “Господин премиер, какъв е първият принцип на управлението?” Аз си мислех, че това е да управляваш. Но не. Не познах. Първият принцип на управление е да останеш на власт. Градът ще направи всичко възможно за да оцелее.

Убеден съм, че когато се върна в Нова Зеландия след тази конференция, ако им кажа: “Бог ми даде слово в Санта Роса, да затворим църквата. Свършили сме си работата, извършихме всичко, което Бог ни каза да направим, това е края.” ще има вик на негодувание. Мислех си, ако направя това, дали това означава, че никой от тези братя и сестри не може да се покланя вече на Господа някъде – не, дали ще му бъде отказано някакво служение – пак не, дали това ще промени живота им – никак, тогава от къде ще е вика? От града, който направихме. Градът ще направи всичко възможно за да оцелее. И ако е необходимо, ще направи напълно неетични неща. Защото градът е паднал, не го забравяйте.

Веднъж си говорих с една християнска двойка в Окланд, Нова Зеландия, те току що бяха продали християнската си книжарница на една църква. Бяха опустошени от отношението, което получиха. Тези хора са смъквали цените, заяждали са се за всяко нещо, и след като всичко приключило и те продали магазина за много по-малко, отколкото струвал, хората от църквата се хвалели как подбили цените. И тези двама човека бяха опустошени, “Нима това са братя и сестри, които правят това?” “Не, аз им казах, не плът и кръв, те не се бореха срещу плът и кръв, но срещу началства и власти.” Това е вътрешния живот, който трябва да имаме предвид, той е паднал, стреми се да бъде идол, силно се противи на промяна, и за да оцелее е готов да направи напълно неетични неща. В обществото има контрол, който обгръща всичко.

Зад града има наблюдаващ ангел, демонична власт, която държи градът в неговото непокорство, така, че да откаже да се промени. О.К. Това е лошата новина.

Да видим сега каква е добрата новина.

Следващата книга, която ще напиша ще бъде книга за кръста, ще се нарича: Делото на кръста и делото на духа. Ще ви кажа защо. Кръста е най-малко разбраното нещо сред нас. Бил съм на много източни конференции, където последното нещо, което се споменава е, че Христос е умрял на кръста. Толкова сме ограничили делото на кръста – до дело на индивидуално спасение, прощение от грехове. И това е достатъчно прекрасно. Ако това изчерпваше съдържанието на кръста, аз щях пак да съм щастлив през цялата вечност. Вършил съм неща в живота си, и ако Бог не ми беше простил за тях, никога нямаше да съм тук пред вас да говоря, откровен съм с вас. Нямаше да мога да ви погледна в очите. Но днес имам чиста съвест, защото ми е простено. Прощката е чудно нещо. Но има много повече в Кръста от това. Мислим си, че цялото евангелие е изцеление. Изцелението също е в кръста, но той е повече от това. Ще засегна проблема, с който се срещаме тук, с началствата и властите, защото днес те са в контрол навън. Властите управляват нещата. Когато Исус дойде в Палестина през 1 в., Библията казва, че Той дойде в пълнотата на времето, в най-правилното време. Когато Исус дойде в Палестина от 1 век, той дойде в нация, която беше управлявана от властите. Първо, тя беше под краката на много мощна военна власт – Римската империя. Палестина беше окупирана страна с чужди войски в нея.

Второ, беше под много враждебна, законническа, религиозна власт – властта на синагогите и на Синедриона. Толкова законническа, че се опита да го убие, само защото Исус изцели човек в съботен ден.

Трето, тази нация бе под силно подтискаща икономическа власт – Иродианите. Те установяват данъците и службата на данъчните чиновници – бирниците, които хвърлят цялата страна в жалка бедност.

Но по-лошо от това, страната беше под демонична власт. Ако четете Стария завет, трудно ще намерите някакво свидетелство или бележка за демонизирани хора, говори се за магьосници, лъжепророци, но много малко за зли духове или за обсебване от демони. Обърнете се към Евангелията, и навсякъде ще се срещнете с демонизирани хора. Вярвам, че в Палестина от 1 век, имаше масово проявление на демонска сила, понеже Сатана очакваше нещо да се случи там. Но на мен ми изглежда, че цялата нация бе силно демонизирана, и със сигурност имаше демонски сили зад структурните власти.

Точно в такава ситуация Христос идва. Като инвазия от извънземни, ако така ви харесва. Точно в центъра на властите, в земя, която беше смазана, управлявана, доминирана от сили, които не бяха срещнали съпротива от никъде. И Исус идва. И той живее сред властите. Живее човешки живот, абсолютно, напълно свободен. Тези дни четох Евангелията шест пъти повече отколкото други части на Писанията и просто видях това. Как го правеше? Начина по който гледаше, по който работеше, по който говореше, по който се обхождаше! Можете ли да си представите какъв беше човекът Исус. Можете ли да си представите човек, който нямаше слабости, зли амбиции, никакви комплекси, никога не даде път на погрешен мотив, на греховно намерение, на зла мисъл. Едно съвършено, свято човешко същество. Павел го нарича “последния Адам”, някои казват “най-накрая Адам”, най-сетне такъв, какъвто е трябвало да бъде

отначало. И Исус живееше сред властите, и беше напълно, абсолютно свободен.

Вижте, никой от нас не е свободен. Можем да бъдем контролирани от две неща: от алчност или от страх. Всеки човек има пределна точка, всеки си има цена. Ако владеете тези двете неща, можете да се справите със всеки. И властите действат на тази основа. Но, какво ще направите с човек, който няма никаква алчност и никакъв страх? Не може да направите нищо. Исус няма никаква алчност. Когато Той каза, че “лисиците си имат леговища, птиците си имат гнезда, а Човешкия син няма къде глава да подслони”, имаме прекрасна картина как Исус гледа на всичко равнодушно, в крайна сметка всичко принадлежи на Баща Му, нали? Абсолютно никаква алчност. Нямахме и никакъв страх. Беше в лодката с учениците си по време на тази демонска буря в езерото. Учениците бяха ирационално изплашени. Те са били и преди в бури, но тази беше различно. Лука казва, че имаше голямо разтърсване в езерото. Те бяха ужасени. Те Го събудиха: Господи, не те ли е грижа, че погиваме. Те бяха в една лодка. Ако те погинеха, и Той щеше да погине. Какво стана? Исус стана, отиде на края на лодката, отърка си очите и каза “Защо сте уплашени? Защо се страхувате?”. Какво да сторите с човек, който няма никаква алчност и никакъв страх. Не може да направите нищо.

Исус живееше под властите и те не можеха да направят нищо с него. Той отиваше в синагогите и изцеляваше в съботни дни. Чуйте, той нарочно го правеше, не защото той случайно се е намерил в синагогата и случайно там е имало болен човек, и той не е можел да чака до понеделник. Не, не! Марк казва, че той обикаляше по синагогите, изцелявайки болни и гонейки духове, все във синагогите. И той винаги правеше това в съботния ден. Какво правеше Той? Пъхаше си носа в духа на синагогите. Той отказваше да се подчини на духа на синагогата. Това е единствената причина, поради която се стигна до разпятието Му. Защо иначе да го убият? Духът на синагогата беше предизвикан.

Веднъж дойдоха при Исус и му казаха: “По добре се пази и се махни от това място, защото Ирод ще те убие.” Какво им каза Исус? “Идете и кажете на тази лисица”, не беше много впечатлен, “че ще проповядвам днес, и утре и вдругиден, и тогава ще се махна”. Изправя се пред Пилат, и Пилат казва: “Не разбираш ли, че имам власт да те разпна или да те пусна?”. Ако четете между редовете ще видите как Исус отговаря като на бавно разбиращо, глупаво петгодишно дете: “Ти нямаш никаква власт, освен ако не ти е дадена отгоре”. В същност какво правеше Исус? Той демонстрираше, че властите нямат никаква власт над Него. Нито една от тях. И това е парадокса. Когато Исус стига до края, Той се предава на властите. Странно, нали? Той се предаде на властите, предаде се на религиозната власт. Първосвещеникът Го обвинява в богохулство и Го предава на военната власт. Военната власт Го разпъва. Икономическата власт Му отнема дрехите и Го провесва гол на кръста. По-лошо от това, Той се предаде на демонската власт. Той каза: “Сега е вашият час и на властта на тъмнината”. Когато небето се смрачи при разпъването на Исус на кръста, не беше поетически образ на скърбящата природа, но истинска духовна тъмнина. Имаше един момент през цялото време, едно място в цялата вселена, само веднъж, когато дяволът имаше властта и държеше всичко в ръцете си. Превърна се на бог и уби тази беззащитна жертва в ръцете си, като го разпъна. Това го унищожиха. Това го унищожиха. Колосяни 2:15 казва, че Исус чрез смъртта и възкресението Си ограби началствата и властите. Обезоръжи

началствата и властите. Ще ви попитам нещо. Какво имаше в смъртта и възкресението на Исус, което обезоръжи началствата и властите? Не беше смъртта Му като смърт. Не беше Неговото предаване. Много пъти смъртта на Исус е погрешно тълкувана по този начин. Не беше и предаването Му. Той не обезоръжи злото чрез Своето предаване на него. Какво бе това? Ще ви кажа. Това беше смърт в покорство. Павел ни казва във Филипяни: “Той бе послушен до смърт, дори до смърт на кръст.” Това, което стимулира бунта на властите, което поддържа тези власти е бунтът. Бунтът е енергията, която поддържа властите. Бунтът срещу Всемогъщия Бог. И срещу този бунт Исус се изправи с покорство. Покорство. Покорство. И Негово покорство изтощи бунта на властите. Нито едно от нещата, които направиха на Исус не причини в него и искра на бунт. Защо иначе римските войници ще Му причинят тези обиди. Той щеше и бездруго да бъде разпънат. Те Го удряха в лицето, заплюваха Го, хулеха Го. Защо? Властта се опита да предизвика непокорство в Исус. И Исусовия отговор на този бунт бе абсолютно покорство. Накрая Неговото покорство изтощи бунта на властите. Дори смъртта се предаде. И като направи това, Той обезоръжи властите. Исус е свободен от тази власт, от тази, от тази, о забравих, и от тази. Какво беше първото нещо, което Исус направи след кръщението си в Йордан? Отиде в пустинята. Всъщност си мисля, че Исус търсеше точно Сатана. Имаше шест седмици за да се справи с него. И когато го направи, изправи се очи в очи с него и установи Своето морално и духовно превъзходство над дявола. Лице в лице. Когато се върна със силата на Святия Дух, никога след това дяволът не се срещна с Исус. Той беше набит. Дяволът го преследваше чрез хора след това. И паниката се пренесе надолу по йерархията. Когато Исус на отиване в синагогата срещна демонизирания човек, демоните изкрещяха от страх. Защо?, защото знаеха, че този се е справил с шефа. И чрез смъртта и възкресението Си Исус обезоръжи властите. Кои власти обезоръжи? Демоничните власти или структурните власти? Отговор: двете. Ето защо, е възможно културата ни да се промени. Не знам за Америка. Тя е доста далече от кръгозора ми. Не съм сигурен и за Австралия, тя е твърде голяма за мен. Нова Зеландия – това е нещо друго. Просто малка страна, само няколко милиона хора. Кръгозора ми стига до там. Вярвам от цялото си сърце, че можем да спрем нацията от нейния ход и да я върнем пред Бога. Знаете ли защо? Защото Исус обезоръжи властите. Не само демоничните власти, но и структурните власти. Това означава следното, братя и сестри. Замислете се за това. Ако предизвикаме структурните власти с Господството на Исус, в края на краищата те ще трябва да се подчинят. Едно от нещата, които църквата никога не е правила, е да стори това. Имаме лошо отношение към града, критикуваме го, пророкуваме срещу него, но никога не казваме на града кому принадлежи – Исус Христос е Господ.

Беше ми интересно да прочета бележката за г-н Кастро. Господин Кастро е написал книга за защитна война. Той казва, че принципите на защитната война са тези:

1. Окупираш височините. И защитаваш дори с малко сили, докато притежаваш високите места.
2. Идентифицираш заплахата много рано и предприемаш атака със силите си.

В Михея има много интересен стих. Михея 4:1

В послешните дни хълмът на дома Господен ще се утвърди високо от всичките хълмове и ще се издигне над бърдата, и племена ще се стекат към него.

И много народи ще отидат и ще рекат: Дойдете да възлезем на хълма Господен, в дома на Якововия Бог; Той ще ни научи на пътищата Си, и ние ще ходим в пътеките Му; Защото от Сион ще излезе поуката и словото Господно от Ерусалим.

Хълмът на дома Господен. Кой е този хълм? Отиваме в книгата на Даниил, при образа, където камък се откъсна не от човешка ръка, и където този камък удари образа в нозете му и го разтроши, а самият камък стана голяма планина и напълни света. Камъкът, който стана планина и напълни целия свят – това е Божието царство. Вярвам, че живеем в ден, когато пророчеството в Михея се изпълнява. Когато хълмът на дома Господен, Божието царство, започва да се появява, ще се издигне над всички останали конкурентни планини. Сатана вижда тази заплаха. Сега той държи високите места в обществото. Как реагира? Неговите части предприемат атака. Кои са те? Едната е тази – Нова епоха. Намирам много християни, които са ужасени от Новата епоха. Новата епоха е нищо. Нищо. Проповядвал съм на много места Божието царство и много църкви дори не се съобразяват с Новата епоха. Какво е това? Просто заблудителна версия, която да отнеме вниманието на хората, които не разбират, че Божието царство е на ход.

Втората вражеска сила е тази – плурализма. Днес ни се казва, че има много мирогледи и общества. В Австралия има 120 различни етнически групи. На същия път са като Америка, откакто освободиха емиграцията. С идването на чуждите нации в страната им, идват и чуждите богове. Казва ни се, че сме плуралистично общество. Какво е плурализмът? – Заблудителна версия, която да ни спре да предизвикваме обществото, че само Исус Христос е Господ.

Църквата от 1 век можеше да съществува много щастливо в Римската империя. Рим е бил много толерантен към религиите. Местните хора са имали своята собствена религия. Всичко, което е трябвало да направят християните е било много просто: да вземат малко участие в публичните жертви и да кажат: нищо не ми струва да кажа, че Цезар е Господ. Това е, и те са можели да имат своята религия. Тези християни не са искали да го направят! Те бяха разпъвани по стотици хиляди и не искаха да кажат, че Цезар е Господ, но че Исус е Господ! Това обърна и езическите общества около тях.

Днес ние сме в същото положение. Нещо, което църквата не е казвала досега, че само Христос е Господ, над нашата банкова система, над икономическата ни система, над управлението ни, Исус Христос е Господ. Когато го направи, понеже Исус Христос е обезоръжил властите чрез смъртта и възкресението Си, в крайна сметка те ще трябва да се подчинят.

Ще вземем почивка за пет минути и пак ще се върнем.

В тази сесия Том ще говори за два различни фронта на духовната борба:
битката срещу структурите, и битката срещу демоничните сили.
Сега ви представям Том.

Важността, на това, което говорим тук е тази: всъщност се изправяме пред война на два фронта. Изправяме се във война срещу структурната власт, и срещу демоничната власт. Те са две различни неща и не трябва да се объркват. Структурната власт е паднала, не е демонична, и тя е обект на изкупление. Алилуя! Тя е обект на изкупление. Демоничната власт, е извън изкуплението, тя е обект на осъждане.

Исторически Църквата се е срещала с тази ситуация на единия или на другия от тези фронтове, но не и на двата. Ето защо нищо в обществото не е променено. Либералните братя са разбирали от дълго, дълго време съществуването на структурно зло, и те са се опитали да го променят. Демоничната власт поставя структурата в конфликт, така че тя да не се промени. Петдесетните и харизматиците са разбрали нещо, не много, но нещо за духовната война. Но са се държали настрана от структурите. – Нищо не се получава. Трябва да се научим да се справяме с проблема в двете области. Ако го правите, структурите може да бъдат променени. Ще ви кажа нещо. Трябва да започнем от малкото. Прощавайте, но трябва да започнем от малкото. В същност трябва да търсим това, което аз наричам възможности да спечелим. По времето на Втората световна война, в дните между катастрофата при Дюнкерк и падането на Франция, и Втория фронт, е имало много военни операции, които в един аспект са били чисто пилеене на мъжка сила и въоръжение, те не спечелили нищо териториално, но те направили нещо различно. Те променяли менталитета на поразени войски, докато накрая войските започнали да се окуражават и да придобиват увереност, че могат да бият тези противници.

Тук се изправяме срещу реалности, не теории. Денис наблегна на това, и аз ще го направя. Това не е метафорична война, но в истинска война. Това не е мисловна война, или просто идея за война, но истинска война. И има истински повреди. Но истинските неща ще трябва да се случат, а за да станат, трябва да се научим как да започваме от малкото начало.

Ще ви дам два примера. Те са малки. На пет мили от мястото, където живеем има един разделен малък град. Повечето от влиятелните институции в този град се управляват от ню ейдж, феминисти, хора, прокарващи контра-културата. Училищата в Нова Зеландия са светски, но с разрешението на училищния съвет може да има религиозно обучение на доброволна основа. Училищния борд в това определено училище каза, че няма никога да допусне да има религиозно промиване на умовете.

Никога. Забравете за това! Един ден един от бащите, които посещават църквата ни, дойде при мен и каза: “Не виждам защо не можем да го имаме. Ние можем да ги бием. Можем да ги превземем.” Казах му, че те трябва да си свършат домашната работа на място, а ние ще накараме църквата да се моли. Така че църквата започна да се моли срещу демоничната власт в града, над това училище. А те се опитваха да влияят върху училищния съвет. Като начало, те станаха политически активни. Накрая започнаха да получават някаква подкрепа от родители в този район. Направиха проучване, според което повечето родители нямат нищо против да има религиозно обучение на доброволни начала, така, че те отидоха до училищния съвет с това проучване, но съвета им отговори: “Никога! Никога няма да има религия в това училище!” След като направили няколко публични срещи и накрая притиснали училищния съвет да се съгласи на референдум. Референдум до всички родители, и резултатите били, че мнозинството от родителите били за библейски класове в училището. Междувременно църквата се молеше срещу демоничните власти над това място. Според проучването 52% от родителите са за библейско училище, 48% са били против или не са гласували. Междувременно училищния съвет прави машинация, като брои не само семействата, но и броя на децата в тези семейства, и така се получава 51% против и 49% за. Така че съветът пак казал: Не, никакви библейски училища. Междувременно църквата се молеше срещу демоничните власти на това място. Следващото нещо, което стана бяха изборите за училищен съвет, които са на всеки две години. Много от християните сложиха имената на своите кандидати, и много други хора също избраха християнските представители. Резултатите от тези избори бяха, че от 6 члена на съвета, 5 бяха християни. Те промениха цялата култура на училището. Чуйте, ако се бяхме намесили в тази ситуация, но без да се молим, нищо нямаше да стане, ако се бяхме само молили, но без да се намесим, пак нищо нямаше да стане. Но ние вдигнахме демоничната власт над структурата, и променихме структурата, и защото Исус е обезоръжил структурите, те трябва да се подчинят на Неговото господство. Това е принцип. Трябва да научим тези неща на малко ниво.

В същата църква години наред имахме Асоциация с маорска улична банда, известна като Монгро Моб. Навсякъде в Нова Зеландия има такива улични банди, които се състоят от много войнолюбиви типове, пълни с насилие. По мощен начин Бог доведе църквата до допир с локалните босове на маорската банда и ние започнахме проект за обучението им за намиране на работа.

Спомням си първото молитвено събрание, което направихме, след като се захванахме с това. Бог даде пророчество. Много ясно Бог каза това: “Те не са Монгро, и не са тълпа, но млади мъже, които могат да станат Мои синове.” За мен тези две неща бяха много съществени, и те помогнаха за подготовката, защото имахме някои много страшни обстоятелства, те бяха престъпници, хулигани. И бяхме смели, не защото сме нещо особено, но защото тези младежи не бяха Монгро, но можеха да станат Божии синове. Другото нещо, което запомних бе това: никога не трябва да определяме хората с етикети. Това е да поставяме в стереотипи, за което вече слушахте. Те не са Монгро, не са бандитите, не са хомосексуалистите, не са пияниците, дори не са невярващите. Те са мъже и жени.

Както и да е. Имахме своите силни и слаби моменти с тези хора. Но си спомням

веднъж на едно от молитвените ни събрания, наистина се бяхме вкопчили в бой с цялата демонична власт над тези банди, много силна окултистка сила, и ние наистина ударихме това нещо. Беше интересно за нас да разберем, че именно този уикенд те бяха планирали, за което тогава не знаехме, една алкохолна оргия, със всички символи, и местната северноирландска банда беше там, организирани със знамената, символите, полицията стоеше отстрани, и изведнъж всичко се запали, те не можах да разберат кой предизвика пожара, може би беше огън от небето, не знам. Но след 5 месеца, изведнъж, без никакъв натиск от вън, защото ние дори не си го представяхме, те внезапно решиха, че няма смисъл от тяхната асоциация на Монгро моб, че вършат само глупости, и се разпуснаха. Имаше и някои страшни неща, двама младежи се опитаха да посегнат на живота си, защото нещата не приключват обикновено само с изгаряне на превръзките и с разпускането на бандата. Но резултатът е този: от петнадесетте младежа, с които започнахме, само един, доколкото знам, е без работа понастоящем. Този град е единствения град в Нова Зеландия, който няма банда. Това е времето, когато национално се гласуват тежки наказания срещу бандите, защото те се превръщат в голям проблем. Местния вестник писа: преди имахме банда, хората се страхуваха от нея, сега вече нямаме, за какво са тези тежки наказания...” Те не знаеха вътрешната история, участието на църквата. Но това, което казвам е: ако ще се занимавате с такива младежи, без да закачате демоничните власти, те пак ще са там, ако ще се занимавате с демоничните власти, без да влизате в допир с младежите, те пак ще са там. Трябва да работите с нещата на двата фронта.

Има две измерения. Доколкото се отнасяме към демоничните власти, това е предмет на освобождение. Трябва да се научим как да гоним демони от структури, не само от хора. Защото зад социалните проблеми има демонични проблеми. Когато Исус почистваше храма, той извършваше нещо подобно на гонене на Мамона от храма. Той не изгони просто земните среброменители от храма, но изгони Мамон от храма. И второ, призова храма да изпълни своето предназначение – да бъде молитвен дом за много народи. Това трябва да правим и ние. В Нова Зеландия, страната от която идвам, назад в историята някой я е нарекъл Страната на Бога. Това стана като цинична шега. Не е била собствената страна на Бога, никога не е била такава. Но това е предназначението на страната. И сега е началото на движение, което призовава Нова Зеландия да стане страната на Бога. В Австралия, която е много, много светска страна, официално нехристиянска страна, има над 120 етнически групи, но столетия назад, когато от европейците са я открили, знаете ли какво са казали за нея? Великата южна земя на Святия Дух. Когато казвам това, ми идва да заплача. Защото това е предназначението на Австралия. И трябва да има надигане в сърцата на Божиите хора, които да предизвикат тази страна да стане такава, каквато са я нарекли откривателите и – Великата южна страна на Святия Дух.

Вие си имате бащите основатели, с Декларацията за независимост, която казва, че тази нация има предназначение. Демоничните власти трябва да бъдат изгонени от мястото, но нацията трябва да се върне обратно към предназначението си. И трябва да бъдем наясно с тези две неща: демоничните сили, които трябва да бъдат изгонени, и структурните сили, които трябва да бъдат изкупени.

Християни, как ще направите това? Справянето с демоничните сили е предмет

на духовно воюване. Ще кажа само това: друго нещо, което ни предстои да научим, е как да използваме ресурса на Писанието. Много чета старозаветните пророци, защото пророкът разбира едно нещо много ясно – Словото на Бога има динамит в себе си, който довежда до изпълнение това, което казва. Те също знаеха, че Словото на Бога, щом излезе има своя история, свой живот. Ето защо срещаме пророци, които вземат пророчество, което е произнесено пред 150 г., и го използват в съвсем различен контекст, защото са разбирали живота, който е в Божието слово. Бог казва, че Неговото слово, след като е излязло от устата Му, няма да се върне празно, докато не извърши това, за което е изпратено. И това слово, което излезе от Божията уста, все още е тук, все още е живо. Да се работи с пророческото слово носи живот, трябва да се научим как да го правим. Едно нещо е да смърряме дявола, да правим това без думи е коренно различно нещо. Едно от правилата за война в книгата на г-н Кастро е: много по-важно е да разрушиш морала на вражеските войски, отколкото да разрушиш самите войски. Интересно. Много по-важно е да разрушиш морала на вражеските войски. Сега разбирам, какво правеха пророците. Тези величествени декларации. Бог възлиза от небесата, планините се топят пред Него, слага огън пред Себе си, опасва се със светкавици. Какво правят те? Те го декларират пред дявола. Това е силата на хвалението и поклонението. Декларацията на живота слово на Бога е това, което ограбва демона от техния кураж. Трябва да се научим да го прилагаме както Бог го прави. Бях на една конференция в Нова Зеландия преди няколко години. Там един лекар излезе и направи изявление, че зад целия въпрос с абортите стои поклонението на Молох. Молох беше древен бог, на когото се принасяха в жертва деца. И много от тези деца бяха незаконнородените деца на блудници и проститутки. И много от неродените деца, които се абортират днес са незаконни. Молох е жив и днес.

Скоро след това се натъкнах на пасаж в Еремия, където беше Божия съд над Молох. Това, което се казваше, бе, Молох ще отиде в плен, и всичките му свещеници и служители ще отидат с него. В църквата в Нова Зеландия имаме всеки месец Молитвен концерт, това не е концерт, но молитви, които се принасят от множество църкви, събрани на едно място за молитва и духовно воюване. Спомням си за една определена вечер, когато имаше застъпничество, и църквата се молеше живо, но когато стигнахме до Молоха стана истинско оживление. Започнах да водя църквата в публично изгонване на духа на Молох. Ние обявихме чрез Господното слово, че Молох ще отиде в плен, заедно със свещениците си и служителите си. Вярвам, че накрая абортите няма да се приемат в Нова Зеландия, не в настоящия момент. Всяка година в Нова Зеландия убиваме чрез аборти повече, отколкото сме изгубили в двете световни войни. Но духовната слепота е зад това, защото това е застаряваща нация, и една малка нация не би правила това, трябва да си имаме проблем с духовна слепота, това е тъмнина, объркване. Интересно е, защото шест месеца по-късно бях в училище за застъпване и духовно воюване в Швейцария, и понеже в това училище имаше хора от дванадесет различни нации, в едната сесия щяхме да воюваме с Молох на други места, не само в Нова Зеландия. Така казах, че този следобед ще имаме още една сесия, където ще обясним какво ще правим и ще говорим за Молох. Това, което стана беше много интересно, трябваше да го очаквам. Когато започнахме в следобедна нашата сесия, и обясних какво ще правим, една млада жена стана от класа и каза: “Том, мен ме изключи от това нещо”. Тя навлезе в дълга тирада за строгостта на

християните към жени, които са правили аборти. Беше пълно обръщане. Ние нямаше да говорим за аборта, за жени, които правят аборти, но за духа зад тези неща. В първия пример ние превзехме Молох чрез изненада. Във втория пример аз го обявих предварително. Трябва да разберете, че това, което се надига срещу вас не е измислено нещо, но разум. Умен, колкото сме и ние. Разумен, по покварен начин, колкото сме и ние. Просто викане и казване на думи няма да го обезвреди. Трябва да се научим да използваме живото пророческо слово на Бога, осъдителното слово на Бога срещу тези демонични власти и да изкупим структурите под тях. Това е областта на духовно воюване.

Що се касае до структурите, те са област на изкупление. Структурите са направени, за да са изкупени. Това означава две неща.

Първо. Трябва да се научим да променяме структурите.

Второ. Трябва да се научим да влияем на структурите и да ги доведем под Господството на Исус Христос.

Ситуацията при структурите е следната: понеже са паднали, но не демонични, те имат легитимни цели, и ние живеем в тези структури през целия си живот. И духовния и светския си живот го прекарваме в тези структури. Дори, когато структурите се разбунтуват, Бог все още ги държи в съществуване, това е значението на Римляни 13 глава. Няма власт, която да не е от Бога. Това не означава, че Бог одобрява всяка власт, но че Бог държи тези структури в съществуване, а не едно общество в хаос, държи ги, защото са предмет на изкупление. Той умря, за да изкупи структурите. И трябва да променим структурите, и да ги върнем към тяхното правилно предназначение. Една много важна книга за четене, която е в този контекст, е книгата на Неемия. Книгата на Ездра говори за възстановяването на храма. Книгата на Неемия – за възстановяването на града. По времето на Неемия Храмът беше възстановен от седемдесет години, но градът още беше в руини. Точно това се случва в нашето общество днес.

Харизматичното обновление доведе до значително възстановяване на храма, но градовете са в руини. В Нова Зеландия сега се намира в най-доброто състояние – през последните 30 години са повярвали много повече хора, отколкото през кои да са 30 години в националната ни история. Със сигурност сме имали най-много хора кръстени в Святия Дух от всеки други 30 години от националната ни история. В същност, доколкото знам, движението на Святия Дух е много-по разпространено в Нова Зеландия отколкото в коя да е страна, която познавам. Няма да отидете в никой малък град или село в Нова Зеландия без да намерите някой, който да е кръстен в Святия Дух. Евангелското богословие, което стои зад това, ни учи, че успоредно с това, ще се повишат моралните стандарти на обществото. Но това което стана бе обратното. Станахме много насилствено, много покварено общество. Стандартите в обществото се снижиха до дъното. Знаете ли защо? Ние изоставихме града. Възстановихме храма, но оставихме града в руини. И Божият акцент за нас днес е: вн от храма, във града. Къде да започнем?

1. Обичайте града. Обичайте града. Преди няколко години четох много интересна книга, светска книга. Тези дни намирам повече духовни уроци в светски

книги, вместо в духовни книги. Този автор казваше: проблемът на нашето общество днес, е че никой не обича институциите. Прав е. Кой ли обича застрахователните компании или пенсионното. Никой не обича институциите. Никога няма да изкупим града ако не го обичаме. Трябва да се отнасяме към града както евреите се отнасяха към Ерусалим.

Ако те забравя, Ерусалиме, нека забрави десницата ми изкуството си! Нека се запели езикът ми за небцето ми, ако не те помня, ако не предпочета Ерусалим пред главното си веселие.

Ето как трябва да започнем да се отнасяме към града. Когато Неемия чу за състоянието на града, той плака и скърбя пред Дарий.

2. Трябва да се молим за града. Молитвата на Неемия го доведе до покаяние. Вижте, ние трябва да се покаем за греховете на града. Знаете ли защо? Защото сме виновни. Ние сме виновни. Греховете на града са корпоративни. И вината на града е корпоративна. И ние лично участваме в корпоративната вина.

Понякога съм виждал християни да се покайват заради града и да се чувстват много горди: “не, ние не сме виновни, но се покайваме заради града”. Не, ние сме виновни. Защото грехът на злото е корпоративен грях, и то е корпоративно зло. Тук си имаме работа с корпоративна вина. И трябва да дойдем до мястото на покаяние като част от града, а не заради града, заради това, което градът е направил.

3. Планирайте за града. Ето това ме впечатлява в Стратегически християнски служения. Познавам малко места по света, които да планират стратегически за града. Между Неемия 2 глава и Неемия 3 глава има поне 3 месеца. Неемия правеше известни планове.

4. Живейте в града. Трагедията е, че ние вече не живеем в града. Излезли сме от града и живеем в църквата. И сме отнели от града солта и светлината и сме направили нещо като контраклуб в местната църква. Трябва да се върнем и да живеем в града. Прегледах ръководните места в града, в който живея, член съм на едно дружество в Нова Зеландия, във всички клубове и всички организации в града, прегледах всичките асоциации, сдружения и пр. организации да видя колко от тях имат християнски президенти, християни за партньори – почти никоя. Трябва да живеем в града.

5. Трябва да познаваме града. Да знаем проблемите му. Да го изследваме. Да знаем демографията му, духът му.

6. Трябва да започнем да възстановяваме града. Това означава да променяме структурите. Знаем много малко за това. Повечето от нашето поучаване и проповядване за това е теоретично. Трябва да си признаем това. Трябва да се научим на терена как да се справяме с малки проблеми.

Нека само да ви предложи някои насоки, и след това ще отговарям на въпроси.

Ще кажа нещо на вас, които сте пастори. Вие имате възможност да образувате в църквата това, което хората да използват в света. Нека да сме наясно за това, и говоря специфично на пасторите. Центърът на гравитацията на живота на хората ви не е в църквата. Центърът на гравитацията в живота им е в призиванието им, в града. И вашата роля е да ги подготвите да бъдат хора на Божието царство в града. Понякога, когато казвам това, пасторите стават много ядосани, сякаш съм казал, че църквата не е от значение. Ще ви кажа това. Църква, която иска да положи живота си за Царството може да стане изведнъж най-значителната институция в общността. Ще повторя това, защото е вярно. Църква, която иска да положи живота си за Царството може да стане изведнъж най-значителната институция в общността. Църквата, от която съм, в Нова Зеландия, е доста малка църква – около 50 души. Има влияние в общността, което надхвърля много, много пъти нейната численост. Рядко се появява някакъв социален въпрос, който да не завърши на прага на църквата, защото ние участваме в проблемите на обществото. Ако искате църквата ви да стане значеща, пригответе хората си за Царството навън. Централната гравитация на вашия живот е в църквата. Така трябва да бъде. И моето разбиране за задачата на църквата, е да учи хората предимно на тези три неща: те ще ги научат от църквата, или никога няма да ги научат. Понякога съм се чудел дали цялата функция на църквата не е да учи тези три неща.

1. Как да чуваме Бога. Духовност. Как да чуваме Божия глас. Те трябва да се научат на това в църква, така че да Го чуват в председателската зала, във фабриката, в търговския комплекс. Трябва да ги учите как да чуват и да разпознават Божия глас.

2. Как да разбират Божието слово. Херменевтика, ако така ви харесва повече. Не така, че да повтарят доктрина в църквата, но да могат да чуят и да открият как Божието слово се отнася за това, за законовата практика, за часа в училище, за нещата, с които се среща в къщи. Как да тълкува Божието слово.

3. Етика. Как да живеем живот, който да е угоден на Бога. Когато пазарът на ценните книжа се срути в Нова Зеландия преди няколко години, това предизвика катастрофа в страната, с която се бориха дори националните институции, Конгресът. Говорих с мой приятел, който е много издигнат корпоративен адвокат. Той ми каза, когато пазарът на ценни книжа се срива, имаше християнски бизнесмени, които не пазеха в тайна своята вяра, които с идването на катастрофата направиха нечувани неетични неща. Когато се смени статистиката, ако знаеха за някой, че е новороден християнин, поставяха под съмнение неговата честност, съответствието между делата и думите му. Мислех си, как може това да стане? Причината за това е, че никога не са учили християните на етика в църквата. Не само лична сексуална етика, и тя е важна, но и публична етика. Социална етика.

Тези са трите области, в които църквата, според мен, трябва да отдаде силите си да проповядва. Как да чуваме Божия глас, как да разбираме Божието слово, как да живеем живот, който да е угоден на Бога. И извадете хората си навън, да влияят върху структурите на обществото и да ги променят.

Но трябва да отидете по-надалеч от това. Защото това, което ще се случи тогава, ще бъде как хората ще се връщат и ще ви питат: “Как мога да променя компанията си?” И в църквата трябва да оформите разбиране за целият вътрешен

живот в структурите, и да им покажете как действа това, и как може да се промени. Има три области, които вярвам че са важни.

1. Споделени ценности. Дори в църквата можете да направите едно от тези две неща: или да промените църквата, за да бъде такава, каквато я искате, или можете да я оставите да се развива сама, и да се надявате всичко да е наред. В повечето случаи постъпваме по втория начин. Когато възпитавате деца можете да направите едно от тези две неща. Можете да ги обучавате, за да бъдат такива, каквито ги искате, или можете да ги оставите да растат и да се надявате да станат добри. Не наричаме второто нещо добър начин за гледане на деца. Нито добър начин на ръководене на църква. Но това се случва. Трябва да промените църквата. Църквата се променя от споделени ценности. Институцията се държи върху споделени ценности. Често те не са назовавани. Но трябва да бъдат назовавани. И ако искате да промените църквата, трябва да го направите със споделени ценности, които да са изговорени, изразени, провъзгласени, повтаряни, написани и разбрани, прегърнати, и така, докато станат характерна черта на църквата. Разбирате ли какво ви казвам? Не казвам, че ще имаме приятелски настроена църква. Трябва да имате определени ценности, които да са прегърнати от хората.

Бизнесът съществува също върху споделени ценности. Ако трябва да променям една институция, трябва да разбере какви са споделените ценности в институцията, дали са богоугодни или не, и ако не са, какви ценности трябва да им се предложат.

2. Това може да ви изненада. Нуждаем се от герои. Под "герои" имам предвид хора, които лично възплащават тези споделени ценности, които са модел за ценностите, които сме възприели. Това е важно в църквата. Това, от което отчаяно се нуждаят младите хора в църквата са героите. Нуждаят се от привлекателен модел за зрял духовен живот, който да следват. В църквата ни в Нова Зеландия има няколко такива човека. Имаше двама братя, при които можех да изпращам младите момчета и да им кажа, ако искаш да разбереш какво е християнския мъж, иди и бъди с Моди, запознай се с него, общувай с него, ето какво прави Бог. И понеже този мъж е модел, той е герой. Нуждаем се от герои, които да възплащават споделените ценности. Библията е пълна с такива. Защо пише толкова много за биографиите на героите? Евреи 11 глава за какво е - за героите на вяра? Защото те лично възплащават ценностите на Царството. И ние трябва да ги имаме. Чуйте ме. Вече няма герои в обществото. В светското общество няма герои. Ще ви покажа нещо. Културата работи по този начин. На върха е малка група от хора, влияещите, преподавателите. Те са хората, които всъщност олицетворяват споделените ценности на културата. Те я определят. Те са писателите, певците – много често, спортните идоли, богати хора, директорите и пр. Те са преподавателите на обществото. Масата от хора отдолу следват посланието на преподавателите. Между двете групи е медията И медията приема и разпръсква посланието на преподавателите. В нашето общество влиянието на живота тук е светско, нехристиянско и все повече антихристиянско. И ние сме наясно с този натиск. Това, което става, е че то притиска християните към техните малки гета, малки клубове. И ние сме наясно с този чужд натиск в обществото. Долу тук сме спасени. Има безопасна кръчма там долу, нали? Там пием с всеки, нали? По същество няма нищо лошо в това. Нуждаем се от тези безопасни места, но те не са направени да живеем

там. Не са предназначени за живеене. Трагедията е, че това, което прави църквата... Ние имаме евангелизаторски мероприятия, изскачаме от гетата си и улавяме няколко човека и се връщаме пак там. Нищо не се променя с това.

Каква жетва би имало Божието царство, ако тази негативен начин се промени. Невероятна! Аз вярвам, че трябва да направим следното. Трябва да пленим междинната област. Спомням си, че четох веднъж проучване в Нюзуик, и те проучваха мнението на хора, които се занимават с медия, относно проблеми като абортите, секс извън брака, Библията в училище, молитва в училище и т.н., и проучване на цялото население. Те бяха открили, че медийните хора силно се определят към либералните стандарти. Те не бяха представители на стандартното мнение на средния американец. Но те контролират медията. Това голямо огледало, което отразява посланието на преподавателите. Това, което трябва да правим, е да влияем върху тази област. Работих с хора в Нова Зеландия върху въпроса колко християни има в медиите. Стигнах до много интересни изводи. Християните в медиите в Нова Зеландия са почти всички само технически персонал, оператори, техници и пр. Директори, продуценти, автори – няма. Трябва да стигнем до хората, които формират посланието. Но трябва да продължим по-нататък, трябва да пленим най-горното ниво. Трябва да преработим обществото с видение, предназначение, които по-въодушевяващи, по-предизвикателни, по-оптимистични, повече изпълнени с надежда, по-привлекателни, отколкото са идеите вън. А навън нямат видение. В Нова Зеландия това, което се прокарва от всички политици е пенсионирането. Това, което се говори е, че по-добре сам да уредиш пенсионното си осигуряване, защото когато станеш на 60 г., държавата може да не е способна да ти плаща пенсията. Това е целта, към която гледат. Никой не говори каква страна ще бъде Нова Зеландия за децата ни, или за техните деца. Липсва им видение. Не знам как е при вас, в Америка, липсва ли ви видение? Нуждаем се от видение. Ние го имаме. Имаме го – Царството. Нуждаем се от тези ценности, но и от тези хора. Нуждаем се да намерим творческите мислители, писатели, философи, мечтатели, които могат да изразят, да синтезират видението за обществото ни. И героите са важни, защото тези хора лично превъплъщават тези идеи.

3. Третото нещо е това. Отново може да ви изненада. Ритуали. Под ритуали имам предвид – изразени събития, които илюстрират споделените ценности. Открих това нещо в Хайнсайт, които търсеха начина, по който е израснала църквата ни. Защото осъзнах, че ние започнахме спонтанно, не беше планирано изграждане на църква. Това може би беше молитвена група, която израсна и се разпротря. В края на краищата стана църква. Имаше определени ценности, за които Бог ни говори през тези дни, и ние много говорихме за тях, мечтаехме за тях. Например, че нуждите трябва да бъдат посрещнати, само защото са нужди, а не защото са средство за евангелизация. Ако имаше нужда, отивахме и давахме най-доброто от себе си, за да я посрещнем. Това стана споделена цел. Имаше определени хора, които станаха характерните изражения на това. Дали тяхната забележителност ги направи герои? Не, това не изгражда егото на личността, но това влияе върху останалите, защото те са лично превъплъщение на ценностите. Имаше определен стил на църковен живот, който създадохме, който беше различен от този на останалите църкви. Той стана част от вътрешния живот в църквата. Всяка църква е подобна, но ако го правите умишлено,

можете да изберете вида на църквата, която искате да водите.

Когато стигаме до промяна на институциите, говорим до същия модел. Трябва да стигнете до мястото, от където ще можете да отразявате нови ценности на мястото на старите, да можете да имате достатъчно влияние и тежест да доведете напълно нови ценности, ценностите на Божието царство, и те трябва да бъдат предизвикващи, привлекателни. И се нуждаете от хора, които да ги превъплъщават. Ето защо вярвам, че един от жизненоважните въпроси днес в църквата е целият проблем с ръководството. Вижте, ръководството трябва да е свързано с бъдещето. От всички хора ние трябва да сме най-много ориентирани към бъдещето. Бъдещето ни принадлежи. Никога не казвайте: “времето на евангелието изтича”. Това е смешно! Времето на благовестието нараства. Ние знаем Този, който държи бъдещето. Трябва да пеем за бъдещето, да ангажираме с него по-голямата част от ума си, от времето си. И църквата трябва да намери във всеки млад човек потенциал за ръководител, и да прави тези неща в живота им.

1. Да създаде в тях истинската природа на служители. Това може да стане само в църквата. Да създаде в тях разбиране за това, какво е изкупената власт. Каква би била тази нация, ако след 20 години ръководството на светските институции тук, нека да вземем само държавата, градът, се държи от мъже и жени, които използват изкупена власт, и действат със сърце на истински служители. Вие ще имате Божието царство. Изкупената власт не е въобще като светската власт. Ще ви кажа една разлика. Изкупената власт е завинаги насочена в посока на покорство. Това направи кръста с нея. Завинаги привързана към покорството. Изкупената власт е власт за другите, а не власт над другите. Чуйте ме ръководители, вашата работа е да дадете на хората власт. Да ги овластите. Схващането в света, е че има само определено количество власт в институциите, което принадлежи на върха. И по-добре да се придържате към нея, защото ако и позволите да излезе навън, ще предизвика бунт срещу вас. Ако си имате работа с неизкупена власт, това е вярно. Независимо дали е в църквата или не. А дадете власт в чужди ръце, ще имате разцепление. Изкупената власт е напълно различна. Изкупената власт е власт, която се дава навън. Бог говори на църквата ни преди много години. Той ни каза: в църквата никой човек, и никоя група от хора не трябва да имат цялата власт, и не трябва да има нито един човек без никаква власт. Властта трябва да се дава навън. Ще ви попитам нещо. Ако сте ръководител на църква от 150 безвластни души, колко власт имате? Ако сте ръководител на църква от 150 овластени души, колко власт имате? Неизкупената власт няма да поеме този риск. Хората, които нямат сърца на служители, няма да поемат този риск. Но изкуплението ни дава правилния вид власт и правилната нагласа в сърцето за да го направим.

Спомням си в нашата църква, докато се молехме на едно общение Бог ни каза: презвитерите трябва да предадат цялата си власт за взимане на решения на избрания духовен съвет. Изглежда, че се връщаме към демокрацията, но не беше това въобще. Знаете ли какво стана? Църквата даде на презвитерите истинска духовна власт. Тези хора придобиха истинска власт. На маорски език това се нарича Мана. Мана е морална позиция. И те я получиха безплатно, защото църквата реши, че те не се стремят към власт, но че искат хората да имат власт. Те им дадоха морална духовна власт. Но

освен ако не работите с изкупена власт, не поемайте този риск. Ако предавате власт, това е един начин за бунт. Това е ситуацията, с която се срещаме. Нуждаем се от хора, които могат да видят Божието царство, които влияят върху структурите, които излизат навън, занимават се с външни неща, които търсят за възможности за победа, трябва да докажете методите си в малките неща преди да се занимаете с големите неща. Това е вярно както за духовното воюване, така и за променяне на структурите. Ако правете това, може да промените нещата. Това, за което Денис говори днес, и което Бог говори на църквата, не е въздушна кула, не е утопия, не е идеализъм, но нещо, което може да се случи. Вярвам от цялото си сърце, че ни трябва около 25 години за да го видим.